

I. poglavlje

New York, Zapadna dvadeseta ulica 342

Subota, 2. kolovoza u 22.30

U tjednima nakon nesreće držao sam se podalje od bezbrojnih prijatelja koji su poznavali i voljeli moga brata Samuela. Ako bi nam se putovi ipak ukrstili, uspjeli bi reći: »Pravo je čudo što si ostao živ, Johne«, tonom koji je navodio na suprotno.

Nosio sam taj jedan mračan trenutak na autocesti kao žig od usijana željeza.

Da izbjegnem nove slučajne susrete, namjerno sam kasno stigao na zabavu Hala Vanderlina, nadajući se da je rulja već isparila. Ne bih se ni bio trudio dolaziti da Hal u posljednje vrijeme nije postao neuhvatljiv, nije mi odgovarao na telefonske pozive i e-maileve. Još uvijek mi je dugovao popriličnu sumu novca i ova je zabava bila jedini siguran način da ga nađem.

Kao dijete proveo sam sate i sate istražujući kuću Vanderlinovih, gubio se u zamršenu labirintu hodnika, otvarao vrata tihih soba... U mnogima je zadržan namještaj iz davno proteklih vremena — stolice tapecirane damastom boje burgunca i s izrezbarenim okvirima od orahovine, s ručno izrađenom čipkom na naslonu i rukohvatima. Iz ormara s odjećom, s polica s knjigama i sa stolova širio se miris kamfora i staroga mahagonija. Kuća duhova. Tako mi je tada izgledala.

Od svih prostorija najdraža mi je bila ona koju sam nazvao sobom za nestajanje. Dok sam bio dijete, velik otvoren četverokut na najvišem katu činio mi se beskrajnim. Dva su golema zrcala bila na zidovima, jedno nasuprot drugome. Kad bih stao točno na sredinu između njih, mogao sam vidjeti sebe kako teleskopski nestajem u ništavilu. Kad bih se umorio od tih usamljeničkih igara, kroz kuhinju bih istrčao u vrt iza kuće, u džunglu stabala i razrasla grmlja. Šiljio bih štapove i privezivao za njih konopce, praveći lukove i strijele, a zatim u zasjedi čekao da Kiklopi izlete iz grmlja ili da div skoči s drveta.

Samuelova smrt kao da je zamračila i te nevine uspomene.

Kad sam stigao na zabavu, ostali su još samo najizdržljiviji. Među njima i profesor Colin Reed, koji se nabacivao ženi platinaste kose i porculanski plavih očiju, za koju sam procijenio da je upravo diplomirala te da je stoga legitimna lovina. Uske hlače i pripijena svilena košulja otkrivali su jedro, istrenirano tijelo.

Reed je nekamo pošao, donijeti piće, pretpostavio sam. Tražeći Hala, uhvatio sam njezin pogled. Uzvratio sam joj osmijeh.

»Ja sam Eris«, rekla je kad smo bili dovoljno blizu da se možemo čuti.

»John Madison.« Malo mi se približila.

»Jeste li vi s mladenkine ili s mladoženjine strane?« upitao sam.

Primijetio sam da joj se oči šire dok se smije. Bile su zapanjujuće plave, tako intenzivno da sam se zapitao nosi li kontaktne leće da im pojača boju. »Da, baš je smiješno«, rekla je. »Koji put te sveučilišne zabave doista izgledaju mrtvo poput vjenčanja djeteta nekog rođaka iz drugog koljena.«

»Vi ste na NYU-u?«

»Ne, diplomirala sam na MIT-u. A vi?«

»Na Columbiji. Ali davno. Hal i ja se dugo poznajemo. Bili smo prijatelji kao djeca, a sada smo poslovni suradnici.«

»Nije li on profesor?«

»Jest. Ja sam trgovac umjetninama. Prodao je neke umjetnine preko mene.«

»Trgovac umjetninama. Kako egzotično. Onda ste sigurno milijunaš.« Zahihotala se da pokaže kako se samo šali.

»Milijuni dolara prolaze kroz moje ruke. Uvijek je bolno gledati kako završavaju na nečijem tuđem računu. Trebao sam se baviti dionicama.«

To je izazvalo još jedan osmijeh. »Dakle, vi ste Halov prijatelj?« upitala je.

»Moj stariji brat i njegov otac bili su prijatelji. Samuel bi me uvijek vodio sa sobom kad bi dolazio ovamo u posjet, a kad bi se Hal vratio kući iz internata ili ljetnog kampa, provodili bismo vrijeme zajedno. Nije imao baš mnogo drugih prijatelja ovdje u gradu. Odakle ga vi poznajete?«

Nije mi odgovorila i vidio sam kako gleda prema drugom kraju prostorije. Reed se pojavio na vratima: kuštrava kosa, koja kao da je okomito rasla iz tjemena, malo se objesila, a crveni je nos otkrivao da je već daleko odmaknuo od prvoga pića. Prostrijelio me pogledom odande, pokazujući da mu se ne sviđa to što monopoliziram objekt njegove naklonosti.

U normalnim se okolnostima ne bih dao otjerati, ali trebao sam pronaći Hala. »Žao mi je što ne mogu ostati i razgovarati.« Izvukao sam svoju posjetnicu i dao joj je. »Moram se vidjeti s Halom. Javite se ako budete za kavu ili što drugo.«

Bacila je pogled na posjetnicu i gurnula je u torbicu. »Ne pijem kofein, ali obožavam duge šetnje po plaži i romantične večere.«

Sad je na meni bio red da se nasmijem. »Jedva čekam«, rekao sam. Otišao sam prije no što je Colin Reed stigao razbiti čaroliju.

U kuhinji sam, prije no što sam izašao otraga potražiti Hala, u CD-*player* stavio *Black Black Heart* Davida Ushera, pojačao zvuk pa otvorio prozor da se glazba čuje vani. Usher je tu pjesmu napisao za neku ženu, ali uvijek sam mislio kako bi se naslov lako mogao primijeniti i na mene.

Izašao sam na popločanu stazu. Blaga je svjetlost osvjetljavala prozore i izlijevala se na zapašten vrt. Vrelina kolovoške noći izvlačila je miris iz jasika i širila ga zrakom.

Duboko sam udahnuo i gotovo osjetio zadovoljstvo.

Pronašao sam Hala u malenu kamenom paviljonu. U starom pletenom naslonjaču u kojemu je običavao sjediti njegov otac. Stara je uljanica visjela na stražnjem zidu, a iz nje se širio miris agruma. Jedan mu je rukav bio zasukan iznad lakta, a gumena vrpca krem boje stisnula mu je ruku tako jako da je pocrvenjela.

Kad me Hal ugledao, ugasio je upaljač i spustio žlicu na stol pokraj vrećice sa zatvaračem u kojoj je bio sivkast prah.

»Johne, uvijek se pojaviš u pravi čas.«

Ušao sam kroz nadsvodeni ulaz i sjeo na rub kamenoga zida koji je činio jednu stranicu paviljona. Provjerio sam je li još tko izašao van, a zatim ispružio ruku da spustim jednu od roleta. Noćni leptir, bijelih krila tananih poput papirnatih rupčića, odlepršao je napolje.

Čovjek bi pomislio da je Hal upravo preživio nesreću, a ne ja. Zapanjio sam se vidjevši kako slabo izgleda. Gola mu je ruka bila išarana ožiljcima od ulaznih rana, starih mjesta uboda. Iako je imao trideset tri godine, samo jednu više od mene, izgledao je bliže pedesetoj.

Namrštio se. »Još si uvijek na slobodi.«

»Naravno. Zašto ne bih bio?«

»Novine su najavljivale dizanje optužnice. Pisalo je da si dobro no prekoračio brzinu.«

»Od nesreće je prošlo više od šest tjedana i ništa se nije dogodilo. Znaš da uvijek pretjeruju. Vozio sam tom cestom milijun puta. Mogao bih voziti zavezanih očiju.«

Podigao je obrve. »Pa, sada o tome imamo samo tvoju riječ. Samuel ne može iznijeti svoju stranu događaja.«

»Hale, upravo se spremaš ubosti se. Ne drži mi predavanja o riziku.«

Nasmijao se. »Nema opasnosti osim ako nemaš tu nesreću da dobiješ čistu robu.«

Meni njegova ovisnost nije bila nikakva tajna. Počelo je kao hir, no povremeno drogiranje pretvorilo se u svakodnevno. Naš zajednički pothvat prodaje zbirke njegova oca nije imao dugu budućnost. Već smo spiskali većinu obiteljskog blaga.

Pokazao je prema žlici. »Dio kompleta pribora za jelo koji je majka sakupila. Izrađeno za španjolsku kraljevsku obitelj, tako su joj rekli. Šesnaesto stoljeće, kuća Bourbon y Grecia. Vjenčani dar za proslavu sjedinjenja Kastilje, Aragona i Navare.«

Oprezno sam podigao žlicu znajući da bi Hal poludio kad bih prolio njezin dragocjeni sadržaj. Mogao sam vidjeti grb na dršku: štiti u donjoj polovici, razjareni lav i dvorac u gornja dva kvadranta te kruna na vrhu. Do iskustva u prodaji umjetnina i antikviteta došao sam kroz nekoliko teških lekcija o prepoznavanju krivotvorina.

Spustio sam žlicu natrag na stol i uzdahnuo. »Znaš da je pribor lažan, inače bi ga već do sada prodao.«

»Imaš pravo, naravno. To je jedina stvar koju je majka kupila bez savjetovanja s nama. Bila je tako zadovoljna sobom. Otac je odmah vidio da je riječ o kopiji. »Loše izrađenoj, osim toga.« Još uvijek ga mogu čuti kako to govori; to ga je zabavljalo puna dva tjedna. Kao i obično, ja sam stao u njezinu obranu. Nemam srca prodati ga.«

»Hale, večeras sam došao samo zato što me izbjegavaš. Duguješ mi gotovo dvije tisuće koje sam ti posudio. Kada ću ih vidjeti?«

»Imam dug popis vjerovnika. Slobodno stani u red.«

Malo sam povisio glas: »Čudno. Nisi mi to rekao kad sam ti davao novac.«

Hal se trznuo kao da sam dirnuo u osobito osjetljiv živac. »Tako si agresivan, Madison. Uopće nisi poput svoga brata. Samuel me naučio cijeniti ljepotu starih predmeta, njihove priče. Bilo je teško rasprodavati očeve stvari, ali za tebe su to samo dolari. Tako je uvijek bilo s nama. »Najprije ja« — tvoje je moto.«

Naš je odnos uvijek bio igra vruće-hladno, no ovoga puta nisam imao strpljenja za njegovu tešku narav i moja se razdraženost pretvorila u gnjev. »Još se uvijek pokušavam oporaviti od tog sudara. Izgubio sam jedinog brata. Da se nisi usudio koristiti se njime protiv mene!«

»A ja ću izgubiti posao. Colin Reed, koji ovog trenutka uživa u mom gostoprimstvu, ispija moja najbolja pića i bulji u ženke, danas popodne dao mi je otkaz. Doznao sam to prekasno da otkazem

zabavu. Znao sam da mi neće dati stalno mjesto, no ovo nisam očekivao. I još ima drskosti pojaviti se ovdje. Tako da sam potpuno bez love. Čak ni ti ne možeš isisati krv iz kamena.«

Promumljao sam nekoliko riječi o tome kako su to loše vijesti.

Odmahnuo je rukom na moje riječi. »Uskoro ćeš dobiti svoj novac. U svakom slučaju, imam nešto što vrijedi puno više od komada srebra.«

»Što?« Malo sam se iznenadio doznajući da mi je nešto zatajio. »Zasigurno to ne pokušavaš sam prodati?«

Ponovo je zategnuo gumenu vrpцу oko ruke, ignorirajući me.

»Hale, prije no što otplutaš u Nigdjezemsku, poslušaj me. Bio si zadovoljan cijenama koje sam do sada za tebe uspijevao postići. Ako je to što imaš uistinu vrijedno, netko bi te mogao operušati. Prodaj to preko mene i tako me možeš isplatiti. Pobogu, ne budi tako svojeglav.«

»Izvukao si dovoljno od mene. Sad sam ja na redu.« Hal se uspio nasmiješiti i nastavio sa svojim pripremama, s ritualom u kojem kao da je uživao gotovo kao i u drogi.

Podignuo je injekciju i skinuo zaštitnu kapicu te je spustio na stol. Iгла nije bila deblja od vlasi kose. Povukao je tekućinu u injekciju i istisnuo mjehuriće zraka. Stisnuvši lijevu šaku, zabio je vrh igle u kožu i istisnuo sadržaj. Na mjestu uboda pojavilo se malo krvi.

Naslonio je glavu na pleteni naslonjač kao da se želi odmoriti. Otišao sam s osjećajem gađenja i ostavio ga ondje snenih očiju i opuštene vilice. Je li pronašao nešto vrijedno? Sumnjao sam u to. Ali zašto bi to želio sakriti od mene?